

Dobrá rada nad zlato

...prásk! Prásk! Dvě strašné rány naplnily celou místnost, až se Tereзка samým leknutím posadila. Chvilí jí trvalo, než poznala, kde je. Pak s úlevou vydechla a plácla sebou zpět na polštář. Byla ve svém pokoji. Okno bylo otevřené a sluníčko jí přálo hezký den. Znovu se ozvalo prásk! A pak ještě jednou. Ty rány Tereзка dobře znala. To jejich soused, pan Hřebík, startoval své staré auto. Vstala a šla se podívat do kuchyně. Maminka ani Jirka tam nebyli. Když vykoukla kuchyňským oknem ven, uviděla maminku na dvoře povídat si s paní Hřebíkovou. Malý Jirka stál opodál a ze všech sil se soustředil na nanuk ve své ruce. Tereзка si všimla, že je celý ulepený, protože sluníčko a velký nanuk byly na Jirku příliš mnoho. Nestačil jim. A tak zatímco si maminka povídala, stékal Jirkovi pozvolna se rozpouštějící nanuk po ručkách. Jak se snažil všechno stihnout, byl zapatlaný čím dál víc.

Tereзка se uchichtla a šla do koupelny. Ještě než se zvládla umýt, slyšela, jak maminka odevyká a říká Jirkovi: „Už ti nikdy tak veliký nanuk nekoupím. Podívej, vypadáš jak prasátko.“

„Nejsem plasátko!“ bránil se Jirka, ale to už přicházeli do koupelny.

Jakmile Jirka uviděl Terezku, celý se rozzářil a hned spustil: „Podívej, co sem papal!“ a ukázal jí špejli od nanuku.

„Já vidím, co jsi papal,“ řekla Tereзка. „Máš od toho celou pusku i ruce. Vypadáš jako prasátko,“ a s šibalským mrknutím se podívala směrem k mamince.

„Já nejsem žádné plasátko,“ protestoval Jirka. „Nedělám chlo, chlo!“

„Ale asi budeš, když se takhle vždycky zapatláš,“ řekla na to maminka, nahnula Jirku nad umyvadlo a umyla mu pusku.

Jirka chtěl zrovna něco říct, zrovínka otevíral pusou, ale to strašné množství vody mu ji ucplalo, až se lekl. „Studí, mami, studí...“ zavzlykal, ale nebylo mu to nic platné. Máma mu potom tváře osušila a jemně ho na ně políbila. Pusa od maminky vyléčí každé trápení! Terezka dostala na uvítanou taky jednu sladkou. Během snídaně se snažila mamince vyprávět, co se stalo na zámku.

„Už zase se ti o něm zdálo?“ divila se maminka. „To mně se skoro nikdy nic nezdá.“

Terezka chtěla pokračovat ve vyprávění, ale vtom zazvonil v pokojíčku její telefon. Míša chtěla jít ven. Domluvily se, že Terezka ještě umyje nádobí a hned potom za ní přijde.

Dneska se na obloze převalovaly mraky a foukal vítr, na koupání to nebylo. Děvčata se vydala na Jelení kopec. Míšu poslala maminka natrhat pár kopretin do vázy, takže se rozhodly jít až nahoru ke kapliče, kde kopretiny rostou. Po cestě Terezka ze sebe sypala všechno, co se oné noci odehrálo.

Míša už nebyla překvapená, spíš ji to zaujalo. Když slyšela, co je ten Kryšpín zač, docela se rozhněvala a začala vymýšlet, jak by ho potrestala. „Nechala bych ho zastřelit nebo tak něco,“ prohlásila rázně.

Terezka zakoulela očima. „Ty jsi spadla z jahody? A to mám potom přijít domů a říct: ‚Mami a tati, právě jsem nechala zastřelit Kryšpína.‘ A jak zastřelit – to jako z děla?“ Obě vyprskly smíchy. „Ty máš nápady!“ dodala Terezka. „Nejdříve se musí všem odhalit, že je zlý. Jde z něho hrůza.“ Trošku jí při té vzpomínce zamrazilo v zádech.

„Tobě se ten Jirka líbí, vid’?“ mrkla najednou Míša na Terezku.

„Teda na co ty nemyslíš? Náhodou vůbec ne! Jen mi to přijde vůči němu strašně nespravedlivé,“ trošku se durdila, ale musela si přiznat, že když ji tenkrát vezl, byl jí milý. „Radši mi porad! Jestli se tam vrátím, co mám udělat?“ řekla Terezka prosebně.

Míša přemýšlela, seč mohla, ale na nic nepřicházela. V tom tichém přemýšlení došly až na Jelení kopec. Tady nahoře končí les a z holého vrchu je vidět široko daleko. Míšu konečně něco napadlo.

„Já bych si asi pořádně prohlédla tu kládu. Třeba na ní objevíš něco, co by dokázalo, že ji do cesty dal Kryšpín. No a pak bych ho poslala do vězení,“ uvažovala Míša nahlas.

„Ale jak to mám udělat? Myslíš, že mě poslechnou?“ kroutila hlavou Tereška.
„A co vůbec Kryšpín tomu králi provedl?“ ptala se Míša.
„Víš, že nevím? Já jsem se na to zapomněla zeptat. Vyzpovídám chůvu, až tam zase budu.“
Míša se na Terešku závistivě podívala: „Ty tam budeš zase? A jak to víš? Já tam chci s tebou!“
dožadovala se.

Tereška pokrčila rameny: „Já vlastně nevím, zda tam ještě budu, ale chtěla bych. Začalo se mi tam líbit. Chci přijít na to, co Jirka na Kryšpína ví.“

„Jo, ty na to přijdeš, vysvobodíš Jirku a bude svatba!“ plácla škodolibě Míša.

„Závidíš? Kup si myš! Zítra se s ní oženíš, pozítří ji sníš!“ oplatila jí Tereška, které se vůbec nelíbilo, jak Míša mluví. Asi by se pořádně pohádaly a možná by spolu přestaly i mluvit, kdyby se z blízkého křoví najednou nevyřítil, jako by ho vystřelili, vyplašený zajíc. Děvčata se tak lekla, že se hádat zapomněla.

